

hold til sidste år, medens Cambodia var gledet ud.

II. Debatten.

Af de 51 lande, der deltog i debatten, kom 27 fra de ialt 37 medforslagsstillere til de to resolutionsforslag. Argumenterne for og imod at lade Folkerepublikken indtage Kinas plads og for og imod anvendelse af artikel 18's bestemmelser om totrediedels flertal var velkendte fra tidligere års debatter. Der var dog en tendens hos de lande, der talte imod Folkerepublikkens repræsentation til i mindre grad end under tidligere samlinger at anvende Pekings krigeriske holdning og manglende vilje til at opfylde pagtens bestemmelser i deres argumentation.

USA udtalte således, at Folkerepublikken Kina selvsagt var en realitet, som ikke kunne ignoreres, og at USA selv havde søgt at bevæge sig fra konfrontation til forhandling.

Repræsentanter for USA og Folkerepublikken havde to gange mødtes i det forløbne år, og fra amerikansk side havde man gerne set flere møder afholdt, hvis Peking havde været villig hertil. USA havde endvidere taget en række skridt til at lette forholdet til Peking og var ligeså interesseret som noget andet land i at se Folkerepublikken spille en konstruktiv rolle i nationernes familie. Pagten tillod imidlertid ikke noget land at stille dets egne betingelser for medlemskab af FN, og så længe Folkerepublikken gjorde udelukkelse af Formosa-regeringen til en forudsætning for sit medlemskab, måtte USA modsætte sig dette. Udelukkelse af et nuværende medlem stred mod det universalitetsprincip, som så mange lande under jubilæumsdebatten havde gjort sig til talsmand for. Tonen i USA's indlæg var mere konciliant overfor Peking end under 24. samling, hvor USA foruden den nævnte argumentation fremhævede, at Peking ved at forfølge en åbenlys fjendtlig politik overfor sine naboer, sin vægning ved at efterkomme generalforsamlingens opfordring til at deltage i nedrustningsforhandlinger, og sin erklærede modstand mod en fredelig løsning i Vietnam selv lagde hindringer i vejen for sit medlemskab.

Canada erklærede, at det efter optagelsen af diplomatisk forbindelse med Peking ville stemme for substansforslaget. Derimod ville

Canada fortsat stemme for forslaget om to trediedels flertal, men tilføjede, at Canada, hvis fortsat støtte til et sådant forslag efter canadisk opfattelse i fremtiden kunne modarbejde generalforsamlingens vilje, ville ændre sin holdning.

Indlæggene i debatten syntes at afspejle større interesse end tidligere for Formosas stilling i tilfælde af, at Folkerepublikken overtog Kinas sæde i FN. Tunesien, der anerkendte, at Folkerepublikken måtte repræsentere Kina i FN, fandt således, at substansforslagets anden del om udelukkelse af Formosa gav anledning til en række problemer, og at mulighederne for at fortsætte den nuværende kinesiske repræsentation som repræsentant for Formosa burde undersøges. Uden at fremsætte et formelt ændringsforslag til substansresolutionen foreslog Tunesien tilføjelsen af en paragraf, hvorefter Formosas repræsentation foreløbigt opretholdes i FN-organerne, indtil Formosas nye status var blevet endeligt afklaret. Generalsekretæren skulle kontakte parterne med henblik på gennemførelsen af denne beslutning og rapportere herom til 26. samling.

Ghana satte ligeledes spørgsmålstegn ved det realistiske i at substansforslaget også i år gik ind for udelukkelse af Chiang Kai-sheks repræsentanter. Ghana, der i 1969 havde stemt for det tilsvarende substansforslag, kunne muligvis også i år stemme for forslaget, men ønskede dog først at opfordre forslagsstillerne til — i opfyldelse af universalitetsprincippet og til mærkning af en ønskværdig ny tendens for FN's andet 25-år — at opgive deres krav om en udvisning af Chiang Kai-sheks repræsentanter.

III. Afstemningerne.

1. Procedureforslaget blev vedtaget med 66 stemmer for og 52 imod, medens 7 lande afstod (Res. 2642 (XXV)). Under 24. samling var stemmefordelingen 71-48-4.

For stemte de fleste vestlige og franco-afrikanske samt latinamerikanske lande, tilligemed enkelte asiatiske stater.

Imod stemte de nordiske lande (bortset fra Island, der stemte for), Frankrig, østlandene, en række afro-asiatiske lande samt Peru og Chile, der begge sidste år stemte for.